

INLEIDING:

Heb je weleens vreselijke dorst gehad? Echt dat je smácht naar wat te drinken?

Het volk Israël loopt net in de woestijn, als het water op blijkt te zijn. Ze hebben ontzettende dorst. En wat blijkt er dan? Het water is niet-te-drinken, zo vies. Wat nu?

TEKST VAN DE WEEK

Exodus 15: 23

Zij konden echter het water uit Mara niet drinken,
want het was bitter.

BENODIGDHEDEN:

- bitter water; gemaakt door kraanwater te mengen met citroensap
- zoet water: gewoon fris (kraan)water
- glazen

AAN DE SLAG:

Heb je weleens een doopdienst meegemaakt? Iemand wordt dan helemaal ondergedompeld in het water. Mooi toch? Het volk Israël doet hetzelfde. Onze aliya begint ermee: ze staan voor de Schelfzee, omringt door bergen en achtervolgt door de farao. Maar God grijpt in en maakt een pad door de zee. Ze worden als het ware gedoopt: vernieuwd. Uit Egypte, ín Gods Leiding op weg naar het beloofde land, Kanaän.

Dat is even de inleiding. Ik wil verder inzoomen op wat er daarna gebeurt. Veilig door de zee gegaan, trekt het volk de woestijn in. En wat we weten over woestijnen, blijkt ook hier: het water raakt op en er is geen bron. De zon brandt, het is warm (heet!) en de kinderen, dieren en volwassenen krijgen dorst. Niet één dag, niet twee dagen, maar drie dagen zijn ze op zoek naar water. En je weet het vast wel: je lichaam kan 3 dagen zonder water. Hoog tijd om te drinken dus!

Eindelijk wordt daar een plek gevonden waar water is. Ja, drinken! Gulzig knielen de eerste Israëlieten neer bij de bron om een slok te nemen, maar báh, het water is bitter! Niet te drinken!

Deel het bittere water maar uit en laat de kinderen proeven: is dit lekker om te drinken? Zou je het lekker vinden om te drinken als je al 3 dagen niets te drinken hebt gehad? Nee he, het is echt heel vies.

De Israëlieten reageren precies zoals jij: báh. Mopperend gaan ze naar Mozes: is dit nu wat je plan is? Sterven in de woestijn door ondrinkbaar water?

Voor we verder gaan, pauzeer ik hier even. Dat bittere water had waarschijnlijk een betekenis. Van de bedoeïenen (mensen die in de woestijn leven en rondtrekken) weten we dat bitter water in de woestijn helemaal zo bijzonder niet was. Waarschijnlijk was het water waar veel calcium en magnesium zat. Het komt de smaak niet ten goede, maar het is wel gezond water. Dieren die ziek zijn en dit mengsel te drinken krijgen, knappen er vaak heel erg van op!

Het zou heel goed kunnen zijn dat God dit water precies bedoeld had voor de Israëlieten. Vergeet niet dat ze uit een ongezond land komen, met veel ziektes, bacteriën en verontreinigingen in hun lichaam. Moest hun lichaam nog hersteld worden van deze narigheid, vóór ze verder konden trekken de woestijn in? We weten dat ze in de woestijn in principe niet ziek waren.

Mooie betekenis van dat vieze water toch?

Terug naar Mozes. Hij staat met de boze Israëlieten tegenover zich en weet maar één uitweg: bidden. God wijst hem dan een stuk hout, wat Mozes in het water moet gooien. Toen werd het water zoet. Nu kunnen de Israëlieten het wel drinken.

Dat stuk hout kan heel goed van de Moringa Oleifera geweest kunnen zijn. Als Moringa-zaden worden geplet en aan een fles vuil water worden toegevoegd, kunnen ze dat water zuiveren.

God zegent dat stukje hout. Hij zorgt ervoor dat het water drinkbaar is, en ze nog steeds de zuiverende stoffen binnen krijgen.

Bijzonder toch?

We lezen het ook in vers 26: God zal geen van de ziekten over het volk brengen die in Egypte zijn geweest, want **God is de Heelmeester!**

Geef de kinderen maar van het zoete water te drinken, ze zullen de smaak van het bittere water wel willen kwijtraken!

Zou het zomaar een stuk hout geweest kunnen zijn? Als ik denk aan een stuk hout, denk ik meteen aan het hout van het kruis. Net als het stukje hout bij Mozes het water zoet maakte, nam God aan het kruishout alle bitterheid en onreinheid op Zich, om voor ons helder fris levenswater (en Levend Water!) te ontvangen.